

[Thích Cố] Khởi Đầu Hạnh Phúc

Contents

[Thích Cố] Khởi Đầu Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	1

[Thích Cố] Khởi Đầu Hạnh Phúc

Giới thiệu

Thể loại: Thích Cố đồng nhân văn, nhất thụ nhất công, hài, HETruy Mệnh nốc một ngụm rượu lớn, thở dài thêm một h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-khoi-dau-hanh-phuc>

1. Chương 1

Ai!....

Ai!....

Ai!....

.....

Truy Mệnh nốc một ngụm rượu lớn, thở dài thêm một hơi. Tối hôm nay, y thán thanh tính đi tính lại chắc cũng đã được đến lần thứ chín mươi chín rồi. Rốt cuộc Thiết Thủ ngồi đối diện đã hoàn toàn không thể chịu được nữa, giật lấy bình rượu trong tay y:

“Người đừng có quá phạm a! Ngồi trước mặt ta cứ nhiên lại hóa thành cái bộ dạng như vậy bất hảo là thế nào!”

Truy Mệnh bĩu môi nói:

“Chính là vì sư huynh ngài cũng đâu phải một cái tiểu hồ điệp ôn nhu đâu. Xem thế nào cũng giống một khối thiết vừa lạnh vừa cứng. Ngủ cùng một thiết khối như vậy, ta sao có thể không thở dài!”

Dứt lời, lại thập phần khoa trương bổ sung thêm tiếng thán thứ một trăm.

Khẩu khí thán còn chưa thán hết, trên đỉnh đầu liền một cảm giác đau nhói truyền tới.

Thiết Thủ thuận tay nắm lấy tóc y kéo về phía mình, trên tay đã có điểm ra sức:

“Hảo tiểu tử nhà ngươi a, dám chê bai sư huynh ta. Không muốn cùng ta ngủ sao, kia chúng ta liền ra ngoài hoa viên luyện võ công vậy, phải năng hoạt động thân thể một chút mới hảo....”

“Ghét bỏ ai chính là cũng không dám ghét bỏ sư huynh ngài đâu, có phải hay không? Ngài luôn là sư ca tốt nhất của Truy Mệnh này đó nha, chẳng qua ta chỉ là đang lo phòng ốc quá sơ sài, làm cho ngài không thể hảo hảo mà nghỉ ngơi thôi.”

Truy Mệnh liền toét ra một nụ cười cầu tài van xin tha thứ, một tay đưa lên gỡ gỡ nút nút, mong cứu vớt mái tóc của mình ra khỏi đôi thiết thủ kia.

“Người a!”

Thiết Thủ thấy y như vậy, chính là cũng hội không nhẫn tâm, chỉ còn lại vài điểm sinh khí, vươn tay nhéo má y một cái:

“Ta quả thực là kém cỏi đến mức làm người bày ra cái bộ dạng thế này sao hả....!”

(Nguyệt: oa, ta cũng mún nựng má Truy bảo bảo:”D)

“Nào có a. Nào có....”

“Vậy người là đang thử dài cho ai nghe?”

“Ta chẳng phải chính là chịu không nổi tên Thích Thiếu thương kia sao....”

Truy Mệnh đưa tay nhu nhu mặt mình.

“Ta nói nhị sư huynh người nha, các người có luận án cũng phải tùy thời tùy lúc chứ. Ban ngày luận còn chưa đủ hay sao, luận đến tối liền để hẩn trở về Kim Phong Tế Vũ lâu đi, vì cái gì cứ phải ngụ lại ở đây? Hẩn chẳng thèm để ý Lục Phiến Môn ta chính là phòng ốc thật chật chội sao?”

“Ai...!”

Lúc này đến phiên Thiết Thủ thử dài.

“Ta cũng đang thực hảo buồn bực đi, người cho rằng mục đích gã Thích Thiếu Thương kia đến đây đơn giản là để tìm ta thảo luận sao?”

Truy Mệnh nói:

“Các người không phải chính là luôn đàm luận vụ án hái hoa tặc kia sao?”

“Vậy a!”

Thiết Thủ trong lòng cảm thán:

“Tiểu tử kia chính là chỉ lấy ta ra làm vỏ bọc nguy trang thôi, vừa làm lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu không được mấy ngày, mà thủ đoạn liền nhanh như thế thực rất có tiến bộ. So với ngày xưa, thời điểm bị Cố Tích Triều truy sát, hẩn làm gì có được tâm kế thế này!”

Thiết Thủ nói:

“Hẩn nếu muốn tìm ta thảo luận vụ án, ta lại còn phải đến đây uống rượu với người sao, mắt người thấy hẩn cùng ta đêm nay đã nói qua được mấy câu hả?”

Truy Mệnh đau đầu nói:

“Cũng đúng a, chỉ thấy hẩn hướng phòng Cố Tích Triều chạy tới thôi, hẩn chuyển qua luận án cùng Cố Tích Triều sao? Như vậy cũng thật tốt nha, tuy trước kia Cố Tích Triều đã từng truy sát hẩn, khả nhưng y cũng chỉ là nhất thời bị sai khiến. Lại còn đã cứu hẩn một mạng, liền cũng có thể xem như qua lại đã trả hết ân oán đôi bên. Oan gia nên giải không nên kết, nếu có thể lại trở thành một cái hảo huynh đệ thì thực phi thường tốt nha!”

Thiết Thủ gật đầu đồng tình:

“Đúng vậy, đúng vậy!...”

Thế nhưng nói còn chưa hoàn câu, chợt từ tiểu lâu của Vô Tình truyền đến một trận thanh âm ‘loảng xoảng’. Liền thúc thời thêm vào:

“Bất quá, hai người bọn họ nhất thời bán khốc hội không có khả năng nào sẽ biến thành một cái hảo huynh đệ như chúng ta được đâu, dường như Thích Thiếu Thương lại bị đuổi ra ngoài rồi, có phải hay không?”

Truy Mệnh vươn cổ ra cửa sổ nhìn nhìn, lại thấy Thích Thiếu Thương bộ dạng ủ rũ thê lương từ tiểu lâu của Vô Tình lê bước đi ra. Liên quay đầu nhìn lại nhị sư huynh:

“Người đoán thực chuẩn nha! A! Nhị sư huynh, người lại là cao hứng như vậy làm gì chứ, Thích Thiếu Thương chiếm phòng ngủ của người như vậy, người không buồn bực sao!”

“Truy Mệnh người nói không đúng a. Không phải Thích Thiếu Thương tiểu tử kia trước nay vẫn luôn hướng chúng ta mượn phòng lưu lại sao? Cư nhiên nhìn người cứ thế này nói đi nói lại mãi. Hắn mượn là mượn phòng của ta, không phải của người, người gấp cái gì chứ!”

Truy Mệnh thì thầm trong miệng:

“Ta có thể nào không sốt ruột sao? Hắn ngủ phòng của người, làm người liền chạy đến chiếm phòng ta, làm hại ta ngủ không được hảo...”

Thiết Thủ loáng thoáng nghe không rõ mấy, lên tiếng:

“Tiểu tử nhà người là đang thì thầm cái gì hả?”

Truy Mệnh trả lời:

“Ta nói nhị sư huynh người nha, không phải cùng Thích Thiếu Thương chính là giao hảo thực tốt mà, sao lại không thể cùng hắn ngủ một phòng!”

Thiết Thủ la lên:

“Tiểu tử nhà người hiện đã đủ lông đủ cánh rồi, có phải hay không chính là không cần nhị sư huynh ta nữa, cái tiểu hài đồng ngày xưa cứ luôn bám theo ta đòi được ngủ cùng là ai a?”

Truy Mệnh nói:

“Nhị sư huynh, đừng nóng giận, đừng nóng giận nha! Ta buổi tối nhìn người trên giường lăn qua lộn lại, lo lắng người chính là lạ giường, đâm ra ngủ không được ngon mà thôi...”

Thiết Thủ nghe xong mặt bỗng đỏ lên:

“Bụng ta.... Chính là có điểm không được hảo.”

(Nguyệt: mọi người tự hiểu nha, ko tiện nói thẳng ra =.=

Quỳnh: ta nghĩ là hạ thân mới đúng chứ...bụng thì chỉ có bị Tào Tháo aka kiếm mới khó chịu nha...=]]

Nguyệt: ta cũng nghĩ thế a =3= bộ dạng đỏ mặt đỏ thực đáng nghi mà. vả lại bị chiếm phòng mà còn vui vẻ thế =3= anh giấu đầu lòi đuôi mà =3=)

Truy Mệnh gật gật đầu:

“Trách không được sư huynh người cứ một hồi lại chạy ra ngoại phòng. Bất quá, bụng sư huynh đã nháo cũng không dưới hai ngày rồi đi. Hơn nữa ban ngày sao cư nhiên lại không có việc gì. Ta nghĩ tốt nhất nên đến chỗ Cố Tích Triều cho y hảo hảo xem xem, kê cho người một được phương thì hơn.”

“Không có việc gì sao lại phải uống được.”

Thiết Thủ đỏ mặt đem Truy Mệnh đẩy đến bên kia giường.

“Người nhanh trải giường chiếu cho ta, ta ra ngoài xem qua Thích Thiếu Thương một cái.”

Nói xong liền nữa đi nữa trốn chạy thật nhanh ra ngoài.

“Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương a, hai người các người quả nhiên là oan gia nha!”

Truy Mệnh chính là chỉ có thể vừa trải giường chiếu vừa oán giận lẩm bẩm.

Lúc trước, Cố Tích Triều hướng Thích Thiều Thương làm một hồi thiên lý truy sát đến thiên hôn địa ám. Đáng tiếc nha, y chính là quá kém đi. Tuy là có sát cũng đã sát đến mức chung quanh Thích đại hiệp bán kính năm dặm đều không còn lưu lại được một ngọn cỏ sống sót, nhưng cái đại hồng tâm trọng yếu kia cư nhiên vẫn lông tóc vô thương. Vì thế cuối cùng chính mình lại biến thành một cái bại binh nơi Tử Cầm Thành, bức bản thân phát điên một trận.

Cũng thật may mắn là y đã cưới được một cái hảo lão bà nha. Chẳng những ngay thời điểm nguy cấp đã cứu được y một mạng. Lại còn sợ ngày sau khi mình ra đi, bỏ lại y không người chiếu cố, lấy tử mệnh của bản thân mà trợ hần tìm người chăm sóc nữa đời sau. Cũng vì thế, Thiết Thủ xưa nay vẫn là người rất có trách nhiệm, thực không đành lòng nhìn Cố Tích Triều đã phát điên lại không người quan tâm lo lắng... hoặc nếu nói là do lo lắng với một thân võ công bán phế như Cố Tích Triều hiện giờ, y rất có khả năng sẽ bị cừu gia đem đi uy cầu cũng không chừng Thế nên Thiết Thủ đành phải đem y mang về Lục Phiến Môn. Nhờ vậy mà Cố Tích Triều mặc danh kỳ diệu, bỗng trở thành người của Lục Phiến môn.

Hành động lần này của Thiết thủ làm không ít người phản đối cùng hoài nghi. Theo lời Chư Cát Tiểu Hoa, không, là Chư Cát đại thống lĩnh nói:

“Thiết Thủ nhà ngươi lần này cư nhiên sao lại hành sự hồ đồ giống như Truy Mệnh vậy! Người biết là ta >đã có ý muốn mời Thích Thiều Thương gia nhập Lục Phiến Môn. Mà Thích Thiều Thương kia cùng Cố Tích Triều cừu hận chồng chất, chỉ sợ so với người không ai nhận thức rõ hơn. Người lại còn đem hai cái oan gia này đến gần nhau, người chính là cảm thấy Lục Phiến môn này quản chuyện còn chưa đủ nhiều hay sao....”

Thiết Thủ bị giáo đến mức không mở miệng nổi, lúc trước cũng không phải hấn chưa từng do dự qua. Thế nhưng nếu không mang Cố Tích Triều đến Lục Phiến môn thì còn biết mang y đi đâu bây giờ. Ai bảo chính mình đã đáp ứng nữ tử kia, nhất định không để Cố Tích Triều chết, mà ai kêu mình lại đã từng phụ nàng một cái nợ ái tình.

“Chư Cát thần hầu còn nói thêm: “dù sao đi nữa, việc chiếu cố Cố Tích Triều kia cũng do chính miệng người hứa hẹn. Nếu vậy việc công hội sẽ bị ảnh hưởng. Ta còn từng nghe người nói qua là muốn từ chức bộ khoái này, nếu thế mà để Cố Tích Triều ở lại đây, e rằng...”

Thiết Thủ không nề hà, vội vàng thay đổi khẩu khí:

“Sư phụ a, làm sao ai lại có thể truyền tin như thế được chứ, ta trước đây quả có hơi mệt mỗi một chút, chính là nói muốn để bản thân nghỉ ngơi một thời gian mà thôi. Bất quá nếu Lục Phiến môn hội không thể thu lưu Cố Tích Triều, ta chỉ có thể đành từ chức mà đi chiếu cố y.”

Chư cát thần hầu bất giác hiển lộ một nụ cười hồ ly vẫn được xưng tụng bấy lâu ra:

“Không sao không sao, ta có bao giờ nói hảo đồ đệ người sẽ từ chức bộ khoái này đâu. Còn về phần Cố Tích Triều kia, Lục Phiến môn chúng ta trước nay cũng không phải loại địa phương thấy chết không cứu. Mà đối với người lầm đường lạc lối như y, chính là cũng nên có nghĩa vụ giúp y quay về chính đạo, người nói có đúng hay không hử;”

Vì thế, Cố Tích Triều cứ như vậy mà lưu lại Lục Phiến Môn. Chư Cát Thần Hầu còn cố ý an bài cho y ngụ tại tiểu lâu của Vô Tình, cách nơi ở của Thích Thiều Thương xa thật xa.

Nhưng Chư Cát thần hầu rất nhanh liền phát hiện chính mình lo lắng quá sức dư thừa rồi. Sau một khoảng thời gian đứng ngoài quan sát, Thích Thiều Thương kia tuy nói thời điểm gặp Cố Tích Triều, về mặt quả thật có chút bất tự nhiên, nhưng thật sự không hề hướng Cố Tích Triều nảy sinh sát ý.... Đương nhiên, theo lời của Thích Thiều Thương, hấn chính là vẫn còn rất nể mặt Thiết Thủ đi... Thế nhưng ngay cả khi lão bát Mục Cư Bình kia đối Cố Tích Triều tìm phiền toái, liền đều bị Thích Thiều Thương ám ngầm ngăn cản.

Mục Cư Bình bị đại đương gia nhà mình cùng mọi người Lục Phiến Môn nhiều lần ngăn trở, cuối cùng cũng thất tâm. Nhìn nhận rằng Cố Tích Triều kia rốt cuộc phát điên, so ra với việc giết chết y càng sẽ làm cho mình thống khoái hơn. Mà y nếu đã điên rồi, vậy chính mình cũng không nên hướng một người điên cao thấp phân tranh làm gì, thật không có mặt mũi mà.

(Nguyệt: Giết ko được nên tự an ủi bản thân vậy sao =.=)

Thế nhưng quả thật đáng tiếc, bệnh điên kia của Cố Tích Triều không bao lâu liền được Vô Tình mặc danh kỳ diệu, trị khỏi rất nhanh chóng.

Đang trong lúc nhân nhân lo lắng Mục Cửu Bình hay tin sẽ lại đến tìm y phiên toái, lại nháo loạn thêm một trận. Thế mà Cố Tích Triều kia cư nhiên đã đi trước một bước, tiên phát chế nhân, bắt đầu đi tìm Thích Thiểu Thương gây phiền toái.

Theo đạo lý, Cố Tích Triều kia khi đã thất bại, nhân sinh sau này cả tính mệnh hội cũng rất khó bảo toàn, liền chính là phải hảo hảo cẩn thận ăn ở nha. Khả nhưng lại còn tiếp tục đi nháo sự như thế, quả là rất không có chừng mực mà.

Cho nên, ngay vào thời điểm Thần Khốc Tiểu Phủ lẳng không bay tới, nhanh chóng liền bị Thích Thiểu Thương không chút do dự một cước triệt hạ, lại lập tức đối y động thủ. Ai ngờ sau hai ba chiêu, Thích Thiểu Thương một chưởng chụp xuống, Cố Tích Triều liền không né không tránh, “phanh” một tiếng trúng ngay giữa ngực....

“Người từ khi nào mà chưởng lực hội đã yếu đi như vậy rồi?”

Cố Tích Triều phun ra một ngụm huyết dịch, khinh miệt nói, sau đó liền hoa hoa lệ lệ mà ngã xuống.

(Quỳnh: gì mà.....oanh liệt thế nhẽ..=)]

Nguyệt: ta đã rút ra dc một kết luận. mỹ nhân cho dù có ngất xỉu cũng phải ‘hoa hoa lệ lệ’ mà ngất nha =)))

~~~~~v~~~~~

~Vô Tình sau khi hảo hảo mất mạch, lại hướng miệng Cố Tích Triều nhét vào một viên dược hoàn gì đó, chớp chớp mắt hướng Thích Thiểu Thương nói:

“Người vì cái gì không mau một đao chém thẳng xuống cổ y luôn đi, tả một kiếm hữu một chưởng thế này, quả thực rất hảo ngoạn sao hả....!”

Mặt khác, liền có hai đạo ánh mắt bên giường quét qua người hắn, cũng không thềm che giấu ý niệm trách cứ.

Người thứ nhất, đối với cố Tích Triều không oán không cừ, Thiết Thủ hắn ở lại Lục Phiến môn chính là để Cố Tích Triều cũng có thể ở lại. Người thứ hai, không hiểu sao Cố Tích Triều cùng mình lớn lên quả là có điểm tương tự, thế cho nên Truy bộ đầu đối với Cố Tích Triều liền nảy sinh một loại hảo cảm đặc biệt. Nhìn Cố Tích Triều bị Thích Thiểu Thương đã thương, Truy Mệnh liền nhịn không được mà nói:

“Ta nói Thích Thiểu Thương người nha, Cố Tích Triều chính là lão bà đã chết, lại còn một lần phát điên. Tội coi như cũng đã đền không ít, người bỏ qua cho hắn đi!...”

Thiết Thủ liền thêm vào:

“Thích huynh, ta biết hai người các người trong thời gian trước thù kết sâu không lường. Bất quá, nhân thả được liền thả đi... Người không phải đã đáp ứng ta phóng hắn một con ngựa sao....”

Truy mệnh

“.....”

Thiết thủ

“.....”

Sau khi đánh Cố Tích Triều, Thích Thiểu Thương trong lòng không biết thế nào lại bắt đầu có điểm sợ hãi, tâm áy náy dâng trào, lại còn bị hai người bọn họ nói tới nói lui, hơn nữa ngày mới có thể tỉnh người ra. Không đúng a:

“Ta làm sao lại muốn giết hắn.... là hắn muốn giết ta mà...”

“Hừ, y trước kia người ăn ma được thân luyện ma công, cũng đều không giết được Thích đại hiệp nhà người.”

Vô Tình cười lạnh:

“Hiện tại y chính là võ công đã bán phế, dựa vào cái gì mà đi giết người!”

“Y bị phế công phu sao?”

Thích Thiếu Thương sững sốt, lẩm bẩm nói:

“May mắn ta không hướng y dùng toàn lực... Thật là, cứ như vậy mà còn đến tìm ta nháo, ta đánh qua cũng không biết tránh đi, không phải là muốn chết sao chứ... Ai nha, y có khi nào từ diên đã biến thành ngốc tử hay không hả?”

Vô Tình miệt thị liếc hẳn:

“Nói ngốc, người so với y càng chính là một cái đại ngốc tử a!”

Không chỉ có mỗi mình Thích Thiếu Thương bị nói đến lạc thần, Thiết Thủ cùng Truy Mệnh cũng là hai mặt nhìn nhau ngây người ra.

“Các người như thế nào còn không nhìn ra, y chính là một lòng muốn chết a.”

Truy Mệnh nhảy dựng lên:

“Bản thân y hiện tại đã trọng thương, chẳng lẽ sẽ liền như vậy mà...”

Vô Tình nói:

“May mắn lần này Thích đại hiệp thủ hạ lưu tình, Cố Tích Triều trong nhất thời bán khốc hội sẽ không chết được đâu. Bất quá chính là phải nằm trên giường ít nhất hai ngày.”

Thiết Thủ nói:

“Xem ra chúng ta có nên phái người canh giữ y thì hơn, vạn nhất sau khi tỉnh lại, y lại tái tự sát...”

Vô Tình phe phẩy chiết phiến:

“Ta xem là không cần, y căn bản là không tự sát.”

Thích Thiếu Thương vội hỏi:

“Người không phải nói là y muốn chết sao?”

“Không sai!”

Vô Tình lại tà mi liếc hẳn một cái:

“Thế nhưng người cứ nhiên lại nhìn không ra sao, y chính là một lòng muốn chết trên tay Thích đại hiệp người mà thôi!”

Thích Thiếu Thương nghe xong, nhất thời ngây ngốc cả người... ngũ vị giao tạp:

“Cố Tích Triều a Cố Tích Triều, người thật sự muốn ép ta đến như thế sao hả!”

Quả nhiên, Cố Tích Triều sau khi thương thế có khởi sắc, nhất không thất cổ nhị không cắt cổ tay, chính là lại trực tiếp cầm kiếm hướng Thích Thiếu Thương nháo sự.

“Thích Thiếu Thương, người như thế nào cứ nhiên không hoàn thủ! Né tránh như vậy là có ý gì, người xuất ra cái bộ dáng năm xưa có được hay không!”

Thích Thiếu Thương trong tâm tự giễu:

“Ta mà dám hoàn thủ sao, như vậy người sẽ không hướng mũi kiếm mà nhanh lao người đến đi.”

Vì thế Thích Thiếu Thương một bên né tránh không để mình thụ thương, một bên cũng cẩn thận không tổn hại đến Cố Tích Triều, đánh loạn một hồi quả gian nan vất vả đến mức bức Thích Thiếu Thương thở hồng hộc, thể lực trí lực cơ hồ đều muốn cạn kiệt hết. Lại còn dẫn đến một đám người Lục Phiến Môn một bên đứng xem một bên nghị luận:

“Di, Cố Tích Triều ngày xưa quả là sách lược sai lầm nha, sớm cứ thế này, dù có bao nhiêu Thích Thiệu Thương đi nữa khả sao mà không giết được?”

Rất nhanh, Thích Thiệu Thương đều là không giữ được định lực, cổ nhân chính là nói đao kiếm vô tình, hơn nữa Cố Tích Triều vẫn liên tiếp dùng ngôn ngữ khích tướng, Thích Thiệu Thương thực sợ hãi vạn nhất một ngày nào đó mình lạc thủ:

“Lạc thủ thì làm sao bây giờ! Lạc thủ thì làm sao bây giờ a!”

Thích Thiệu Thương nhất thời nội tâm sinh hoảng loạn:

“.....Á, như vậy thế nhân sẽ nói ta thị cường lăng nhược, mà ta biết tạ lỗi với Thiết Thủ làm sao chứ...”

Vì thế, Thích Thiệu Thương đành phải lựa chọn một kế sách an toàn, mắt thấy Cố Tích Triều, chính là một chữ: “Thiểm”.

Khả nhưng Cố Tích Triều cũng thực rất quyết tâm, nhìn ra Thích Thiệu Thương, liền tâm cũng một chữ: “Truy”.

(Quỳnh: còn hơn là mèo với chuột....=)]

Nguyệt: số bánh bao luôn vắt vả như vậy ah:”D)

Cứ như vậy, nội viện Lục Phiến Môn lại một lần nữa trình diễn một hồi “thiên lý truy sát”. Nhân vật cùng phương thức thật không chút mới mẻ. Vẫn là một ngọc diện công tử thanh y phiêu dật tựa tiên nhân, tay cầm bảo kiếm đem đường đường cửu hiện thần long đuổi giết đuổi giết, đuổi từ trời cao đuổi xuống đất.

Mọi người cũng vì đó mà hỏi nhau:

“Cái kia... Thích đại hiệp chính là lại bị Cố Tích Triều truy sát sao? Lần này y hướng Thích đại hiệp lại muốn cái gì chứ?”

Lục Phiến Môn nhân lại trả lời nhau.

“Đúng vậy, đúng vậy! Lúc này Cố Tích Triều chính là muốn Thích Thiệu Thương lấy mạng y nha!”

Thích thiệu thương thâm tâm sinh một trận buồn bực. Bản thân mình trước nay có từng quấy ai phá ai đâu, khả nhưng cái loại truy sát mặc danh kỳ diệu này cư nhiên lại một lần nữa tái hiện. Lần trước không nói đến làm gì, chung quy bản thân cũng đã đường đường chính chính làm thành một cái bộ dạng chặt vật cũng không tồi đi, lồi lồi kéo kéo được không ít quần chúng thiện lương quảng đại đồng tình lao vào trợ giúp. Tuy nhiên lần này, Cố Tích Triều lại tiếp tục đến nháo sự như vậy, thế mà mọi người còn rất thông cảm đứng một bên mà cảm thán lý giải với nhau:

“Cố Tích Triều quả là biết ăn năn nha... Thích đại hiệp người xem, vẫn nên phóng hãn một con ngựa đi!”

Ta đã nói rồi a, ta vốn không có muốn mạng của y....

“Ta chính là nói, Cố Tích Triều người nợ ta bao nhiêu hã, một cái mạng liền có thể thống khoái trả hết sao, nghĩ thật là đơn giản mà!”

Thế nhưng, sự tình cũng không khác Nghịch Thủy Hàn cổ sự kia là mấy, Thích đại hiệp tối phiền não trong lòng không phải là việc bị truy sát, mà là lòng lo cho dân chúng vô tội quanh mình.

Tỷ như Chư Cát Tiểu Hoa kia, khả năng so với hãn đầu đầu chính là càng đau đầu hơn đi.

Có thể làm cho Chư Cát đại thống lĩnh tức giận chính là tại thế này:

Hai cái oan gia trong Lục Phiến Môn kia mỗi ngày mặt đối mặt liền lập tức kêu đánh kêu giết, khiến cho kê tức cầu khiêu. Việc này cũng không đáng nói đến. Khả nhưng Truy Mệnh cùng Thiết Thủ còn giúp hai kẻ dở hơi kia đã nháo càng thêm nháo, Vô Tình cùng Lãnh Huyết bên cạnh hỗ trợ tát nước theo mưa, lại còn thêm một đám người Lục Phiến Môn bỏ bê công vụ suốt ngày đứng sau hò hét trợ uy... Sau còn có thêm một gã đứng ra đặt cược, cược xem hôm nay Cố Tích Triều có thể chém trúng được mấy cây cột, xem y phục Thích thiệu thương sẽ bị trảo ra được thêm mấy đạo lỗ hổng....

“Như vậy quả rất quá đáng rồi a!”

Chư Cát Tiểu Hoa bắt đầu nổi trận lôi đình:

“Có biết triều đình đang muốn chinh đồn tác phong hay không hả? Nhân viên đang thi hành công vụ không được phép đánh bạc!”

Kỳ thật, biện pháp giải quyết có rất nhiều:

“Giả như gán theo tội danh nhiễu loạn công tác triều đình, đem hai người này giam vào thiên lao chừng mười ngày nửa tháng cũng không tệ a?”

Chư Cát Tiểu Hoa trong nhất thời cũng không phải chưa từng nghĩ qua biện pháp ấy....

Nhưng nếu chiếu theo đại hiệp Thích Thiếu Thương tiếng tăm như vậy lừng lẫy, hấn cấp Lục Phiến Môn một phen hỗ trợ cũng đã xem như thập phần nỗ lực rồi, nếu chính mình còn không thức thời.... Cho dù Thích Thiếu Thương kia có không nói gì, nhưng giang hồ bằng hữu của hấn có thể nào không nhảy ra mà đòi cho hấn một cái công đạo chứ. Huống hồ hấn xem thế nào cũng là người bị hại, đem giam hấn như thế... quả thực có điểm không thích hợp.

Về phần người kia.... Từ vài lần Cố Tích Triều phân tích được cách phá một số vụ án khó giải quyết, Chư Cát Tiểu Hoa liền rất coi trọng y. Đúng ra mà nói, Lục Phiến Môn cũng là chốn nhân tài đông đúc, bốn đệ tử Vô Tình Lãnh Huyết Thiết Thủ Truy Mệnh kia, nếu bản lĩnh tầm thường thì đã không thể được phong là tứ đại danh bộ rồi. Tính đi tính lại, sở trường của bốn người họ cũng có thể xem như hỗ trợ bù khuyết cho nhau tốt lắm. Nhưng chính là khó tránh khỏi năng lực tư duy của y hoàn toàn có khả năng bổ khuyết vào nhược điểm kia... Vì lý do đó, Chư Cát Tiểu Hoa quả thực không hề muốn bỏ phí một sức lao động đáng kể thế này, trong đầu sao còn có điểm ý niệm muốn đem giam y chứ!

Cái này cũng không được, cái kia cũng không được! Ai, cho dù hai người họ dù có đánh nhau đến bán sát, hay là cả đám người Lục Phiến Môn lợi dụng chức vụ hình bộ mà đứng ra đánh bạc, khả cũng không cần phải xem trọng để ý lắm. Thế nhưng, mỗi ngày cây cỏ bị hủy hoại, bàn ghế bị lạp hạ, môn trụ phòng ốc bị chém ngã.... Chi phí tu sửa kia cũng không ít đâu nha?

Cho nên sau một lần gần nhất cầm trên tay sấp báo cáo thu chi, Chư Cát đại thống lĩnh nộ khí công tâm, nghiêng răng nghiêng lợi vỗ bàn phun ra hai chữ: “Cách ly!”

Cái gọi là ‘cách ly’ kia chính là chiến lược không để cho Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương chạm mặt. Biện pháp cụ thể là phái Thích Thiếu Thương hướng ngoại môn tra án. Bất quá cũng không thể phái Cố Tích Triều ra ngoài tra án được, chiếu theo tình hình hiện tại, y nếu ra khỏi Lục Phiến Môn, không đi giết người thì chắc là vì đã bị người giết mất rồi.

Tra án ngoại môn này cũng là một cái công việc thực thống khoái đi. Du sơn ngoạn thủy chưa nói tới, lại còn không bị cấp trên quản thúc, nói có bao nhiêu tiêu dao tự tại liền có bấy nhiêu tự tại tiêu dao, biết bao người xung phong muốn làm mà không được nha. Khả nhưng, Thích Thiếu Thương đi làm chuyện này, chẳng hiểu vì cái gì lại thực là không cao hứng. Một hai ngày đầu, hấn vì thoát khỏi truy sát của Cố Tích Triều mà còn thầm cảm thán với nhân sinh mình quả thật may mắn không ai bằng. Thế nhưng ba bốn ngày sau bắt đầu thấy cuộc sống có điểm thiếu phong phú. Đến ngày năm ngày sáu, trong lòng liền đã sinh ra một trận vắng vẻ chán nản...

Vì thế, hấn mang một tâm buồn bực mà đi đến tửu lâu uống rượu. Tại nơi đó đã chạm mặt vị bằng hữu là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch nghe qua hấn đang thập phần bất mãn với công việc hiện tại, nhanh chóng thừa nước đục thả câu, muốn giao Kim Phong Tế Vũ lâu chủ vị cho hấn. Thích Thiếu Thương suy nghĩ cả nửa ngày. Dù sao nếu đến nơi khác, hội cũng sẽ không cần phải nghe theo Chư Cát Tiểu Hoa điều đi phối đến lung tung thực không khoái hoạt, thế nên hấn bèn thực tiêu sái hào phóng mà đáp ứng trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu.

(Nguyệt: Anh là hận Thần Hầu bắt anh ra ngoài làm việc, ko dc ở gần mỹ nhân =3=)

Kim Phong Tế Vũ lâu chính là một giang hồ tổ chức, cũng là một cơ ngơi đại nghiệp tựa như Liên Vân trại năm xưa. Nhưng so ra, nơi này chính là cùng triều đình có không ít quan hệ. Rất nhiều việc triều đình không tiện ra mặt, đành phải thông qua Kim Phong Tế Vũ lâu mà thành toàn. Song song đó, Kim Phong

Tế Vũ lâu cũng mượn không ít quan phủ lực để hảo hảo giải quyết chuyện giang hồ. Thích Thiếu Thương là người giang hồ, nhưng đối với triều đình cũng là một cái thanh danh hiển hách, làm lâu chủ cũng là rất thỏa đáng đi.

Thích Thiếu Thương đáng ra có thể nói cũng khá cao hứng. Thứ nhất đã nhận lời nhờ vả của bằng hữu. Thứ hai, hùng tâm tráng chí còn chưa thỏa, tại đây liền có thể tự nhiên tiêu sái thi triển công phu, không còn bị bó buộc như chốn quan trường. Kim Phong Tế Vũ lâu bấy lâu nay thanh thế vang dội, mà địa vị bản thân trong lâu cũng càng ngày càng được củng cố, coi như mình lại được một phen hùng bá thiên địa.

Khả nhưng... vì cái gì trong tâm lại dấy lên mất mát? Bản thân tựa như không thể chân chân chính chính mà khoái hoạt, cơ hồ luôn bị vướng bận níu kéo một điều gì... Là Hồng Lệ sao? Hay là những huynh đệ thâm giao ngày xưa đã từng phải bỏ mạng vì mình?

(Quỳnh: anh bị bệnh ngược cuồng nên nó thế...:"D

Nguyệt: bb thích bị ngược nhỉ ^^~)

Đúng vậy! Một hồi thiên lý truy sát kia, dù có thế nào cũng vẫn không thể rơi vào quên lãng. Vô số lần đêm khuya nằm mộng, cảnh xưa vẫn không ngừng quay về. Một người thanh sam tóc xoắn, y trang tung bay trong gió, đặc ý tựa tiểu phi tiểu nhìn mình....

(Nguyệt: nguyên hồi thiên lý truy sát đó chỉ nhớ được mỗi một cảnh thôi hà =3=)

~ Hoàn đệ nhất chương

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-khoi-dau-hanh-phuc>